

Nyolcadik fejezet

Nexus Room, Kaas City, Dromund Kaas, Esstran szektor

Bhor még sohasem járt ilyenfajta helyen.

A *Nexus Room*, ahogy ezt a helyet hívták, tökéletes találkozó hely volt, ahol több Sith Nagyúr is időnként megfordult. Kívülről kicsi, belülről viszont tágas helységnek látszott. Az uralkodó színek a vörös volt mondható, bár ez a második emeletre volt igaz. Az első szint, ami főleg birodalmi ügynökök és tanítványok számára volt ideális hely, szellősebb volt, és inkább a kék színek uralkodtak. Mindenfelé rabszolgák és Nagyuraik lézengtek, alig lehetett látni nem Sith fajba tartozó látogatót. Még a rabok között se.

Belépés után elutasították a díszes ruhát viselő rabszolgát. Cronus és Bhor is utálta a rabszolgotartást, hát még ilyen egy nivós helyen.

Csuklyájukat magukra húzva, elindultak egy hátul lévő bokszt felé. Körös-körül beszélgető, vagy éppen magányba burkolózó Sitheket láttak. Bal oldalt, majdnem az egész helységet betöltve, állt a pult. Többen dolgoztak ott, hogy kiszolgálhassák a vendégeket, sőt, még felszolgáló droidok is sürgölődtek erre-arra. A bútorzat drága, jól láthatóan antik darabokból állt, vörös selyemmel borítva, az asztalok pedig átlátszó üvegből voltak, melyeket különféle fényekkel világítottak meg. Fönt, a mennyezeten, vörös és narancssárga neonok világítottak, míg a falon több fehér spotlámpa is égett. Ezzel szemben, a helységben így is félhomály uralkodott, Bhor nem is tudta, miért. Talán azért, mert a mennyezet öt-hat méterrel a fejük fölött húzódott, és lentre már nem ért el a kísérteties fény.

- Hátra ülünk – suttogta Cronus, de Bhor még így is hallotta, hisz érzékei kifinomultak az évek során. Egy kis hangzavar nem okozott gondot neki. – Kerüljük a feltűnést.

Szótlatlanul végigsétáltak a hátulsó régió, ahol a bár kiszélesedett. A kerek térben négy emelvény magasodott, melyeken *twi'lek* táncosok vonaglottak a zene ütemére. Jól láthatóan több Sith fajba tartozó egyén figyelmét is felkeltették, de Cronus rájuk sem hederített. Bár Bhor sokáig volt összezárva vele, nem tudta, a Sith Nagyúr szereti-e a szórakozásnak eme fajtáját. Úgy tűnt nem. Bár, meg kell vallani, az ifjú Sith sem érzett bizsergést, vagy egyéb vonzalmat a *twi'lek* táncosok iránt.

Hiába, rabszolgák mind, gondolt bele Bhor. Bár semmilyen formája nem jutott el hozzá életében, még a régiben sem, jobban belegondolva ő és a flotta sem volt más. Darth Cronusnak engedelmeskedtek, ugrottak, ha kellett, akármikor. Cserébe, nem kaptak semmit, csak lehetőséget az életre. Ahogy erre gondolt, Darth Bhor, mint szinte mindig, dühöt érzett, és – bár ezt Mestere és a látogatók nem vehették észre – keze akaratlanul ökölbe szorult. Nem sokra volt attól, hogy a mellette álló személy egyben a leggyűlöltebb ellensége legyen.

Sokan fürkészően pillantottak rájuk, de jobban lefoglalta őket az egzotikus táncosok látványa. Bhor egyből tudta, hogy a törzsvendégek legtöbbször nem túl magas rangú, és itt éli ki perverz vágyait. Azonban, látva a *Nexus Room* előkelőségét, talán mégis voltak olyanok itt, akik valamit tettek már le az asztalra. Hiába, Kaas City kiszámíthatatlan volt, sok ellentmondással.

Nagy végre, néhány szempár alapos megfigyelése közepette leültek a legfélreesőbb asztalhoz. Bhor Cronus mellé telepedett le, és némán várakozott. Türelmetlen volt. Ez a hely, bármennyire fényűző volt, zsúfoltsága és a tudat miatt, hogy bármi rossz történhet, taszította. Ránézett Darth Cronusra, és ugyanezt az érzéseket látta rajta is. Az ittlétük csupán üzleti ügy, nem pedig kikapcsolódás.

- Kire várunk? – kérdezte Bhor, csak hogy teljen az idő.

- Egy Sithre, a neve Lord Maldreen – suttogta Cronus a Tanítványának. Igen, ő sem akarta, hogy bármit meghalljanak

a beszélgetésükből. – Tudod, nem kedvelem az olyan alakokat, mint ő, ráadásul nem is bír olyan nagy erővel, mint mások. Viszont Darth Vowrawn egyik csatlósa. Nélküle, mondhatni, semmit sem érne.

- Akkor minek akarod magad mellé állítani? – kérdezte a Sith. Újra kételyek törtek fel benne. Darth Cronus legtöbbször azt kifogásolta, hogy pitiánernek nézik a Sötét Tanács tagjai. Akkor most, miért szövetkezik egy másik pitiánerrel, az ő nagyszabású bosszúja közben?

Végül is, csak kis lépésenként haladunk... Ez járt Bhor fejében. Csak azt nem tudta megérteni, mégis minek tervezgetett akkor Mestere öt évig, vagy annál is tovább? És mennyi időt szánt a megvalósításra? Évtizedeket. A Sith akárhogy is gondolkodott, nem hitte, hogy bármilyen bosszút érdemes ilyen sokáig csinálni. *Újabb kételyek...*

Cronus felsóhajtott. – Mert vannak kapcsolatai. Azt hiszed, szórakozom? Lord Maldreen, mondhatni, Darth Vowrawn titkos informátora. Vele közösen több infót nyerhetünk, belátásunk lehet mindenbe, amit a Sith Nagyúr csinál. Érted már?

Igen, láthatjuk, mit csinál Vowrawn. És? Mit érünk vele? Ha el akarjuk pusztítani, mit számít ez? Bhor elég okos volt ahhoz, hogy magában tartsa ezeket a gondolatokat, mert nem akart egy pofont az arcára.

- Értén, Mester – mondta végül, de a hangsúlya ennek az ellenkezőjéről árulkodott. – Bár, vannak kételyeim.

- Tartsd meg magadnak, egyelőre – mondta komoran Cronus. – Mindazonáltal, bízz meg bennem, akármennyire is nehéz. Eleget láttam már ahhoz, hogy tudjam, ez nem átverés.

Átverés? A Sithet nem fogta el kísértés arra a tudatra, hogy még maga a Mestere is átverést szimatolhat e mögött a Maldreen mögött. Így aztán tényleg nem bízott benne.

- És, hogy néz ki ez a Maldreen? – kérdezte. Még jobban zavarta a zsúfoltság, és a vonagló twi'lekek.

- Átlagos Sith Lovagot keress, bár, ahogy hallottam, fennhordja az orrát, és igen elegánsan öltözködik. Nos, meg kell valljam, utálok az ilyeneket.

Kiket nem utálsz, velem együtt?, kérdezte magában Bhor, jogosan. Csodálta, hogy Cronus képes olyanokkal összeállni, akiktől amúgy irítozik. Még egy ok, hogy mennyire kitartó.

- És, ember, vagy Sith, vagy mi? – kérdezte Bhor.

- Ember, ha a fajtát kérdezed – válaszolta Cronus. – Ezért is feltűnő. Itt, a Dromund Kaason nem sok Sith van, amelyik nem aranyvérű, vagy nem emberi. Ezért is kitűnik a tömegeből.

Darth Bhor végre megértette, miért is bámultak rájuk még mindig annyian. Ha tényleg csak Sithek járkáltak errefelé, akkor ők valóban olyanok voltak, mint a fehér kriff. Hát még úgy, hogy egy másik embert várnak.

- Nem mindegy, ki milyen fajú? Hiszen, ha jobban belegondolunk, mindnyájan egy célért vagyunk.

- Van benne igazság – vakarta meg az állát Darth Cronus. Az unalom jelei rajta is meglátszottak: vékony, csökönys ujjaival dobolt a vörös fénnel megvilágított asztalon. – Bár, nem azért vagyunk itt, hogy ilyen eszmei kérdéseket vitassunk meg. Figyelj és fülelj, érezz, azt javaslom.

Bhor megette, kiterjesztette az Erőt, hogy valamennyire letapogassa a jelenlévőket. A legtöbbjük a Sith fajba tartozott: csápjaik elégedetten mozogtak a twi'lek lányokat látva, ezzel kifejezve tetszésüket. Ennek megfelelően, Bhor nem talált mást bennük, csak perverz képzeteket, amelyek undorral töltötték el a Sithet. Semmi kedve nem volt ezekben áskálódni. A rabszolgák gondolatai tele voltak reménnyel, és persze félelemmel. Összességében, a legapróbb gyanakváson kívül senki sem mutatott ellenséges szándékot.

- Mester, senki sem gyanakszik – mondta Bhor. – Mikor kíván ideérni Lord Maldreen?

Cronus lopva a Sith felé pillantott, és kibökte:

- Most. Ott jön.

A szerint a személyleírás szerint, amelyet Cronus adott, nem volt nehéz felismerni a jövevényt. Magas, hórihorgas ember érkezett a klubba, feje hosszúkás volt, és a feje búbján kopaszodott. Méregdrága köpenyt viselt, és elmondható volt

a többi ruhadarabjára is. Akárcsak Cronus eseténél, Bhor inkább valami diplomatának nézte volna őt, viszont Lord Maldreen bőre tejfehér színben játszott, rajta néhány heggel, szeme pedig vörösen villogott. Mögötte egy sokk-gallérral ellátott, ijedt ábrázatú nő jött, aki igencsak meggörnyedt, pedig még fiatalnak látszott. Az asztalnál várakozó Sithnek azonnal felfordult a gyomra a két alakot látva.

- Szép napot, uraim – köszönt fennhangon Lord Maldreen, de a legtöbbször nem érdekelte.

Hát, tényleg nem valami biztató a helyzet, gondolta Bhor, ahogy végigmérte az ötvenes éveiben járható, jól megtermett férfit. Darth Cronusnak eszébe sem volt felállni, ezzel elárulva, mennyire is tartja partnerét, de egy intést küldött Maldreen felé. Az nagy léptekkel, a rabszolgáját meg sem várva közelített feléjük.

Csendben ültek le eléjük. Ez a beszélgetés diszkréten kellett, hogy megtörténjen, hisz fontos dolgokról lesz szó.

- Először is, Lord Maldreen – kezdte mindenféle köszönés nélkül Cronus. – Utálom a rabszolgákat, ráadásul semmi köze nincs ahhoz, amiről beszélni szeretnék önnel.

- Ugyan, Cronus. Gondolom, a... - itt egy kicsit megakadt a hangja, mert nem tudta, miként nevezze a Sith nagyúr mellett ülő Bhort. -... társadat nem zavar...

Bhor csak ellenszenvvel nézett rá a fiatal, de annál öregebbnek kinéző hölgyre, és ez Lord Maldreennek elég is volt.

- Gewa, várj meg kint! – utasította a sokk-gallért viselő nőnek, aki kérdés nélkül, látszólag fellélegezve kisietett. A két Sith megkönnyebbülten fordult oda a Sithhez.

- Nos, akkor, azt hiszem, kezdhetjük – mondta Cronus. Levette a csuklyáját, és a Tanítványa is úgy tett. Most már szemtől szembe álltak egymással, annyi tiszteletet adtak Maldreennek, hogy ő is lássa ügyfelei arcát. – Mint említettem, ha jól emlékszem három hete, hogy egy igen kényes ügyben szeretném a segítségét kérni. Pontosabban, egy kicsit többet annál.

A másik Sith hátradőlt, és ráérősen körbenézett a *Nexus Roomban*. Úgy tűnt, ő nem az a sietős típus, vagy legalábbis a tárgyalásban nem. Egy felszolgálódroid gördült az asztalukhoz, hogy felvegye a rendelést.

- Egy kancsóval a legjobb borukból – mondta neki Maldreen.

- Ajánlhatok egy tavalyi évjáratú dromund kaasi vöröset, vagy egy...

- Megfelel – vágott közbe a Sith Nagyúr és elmosolyodott egy jól begyakorolt mozdulattal. Látszólag szórakoztatta a helyzet. – És kérem, hozzon két kelyhet a barátaimnak is.

Bhor rájött, hogy semmit sem tud az előtte ülő férfiről. Jellemében inkább hasonlított valami kereskedőhöz, vagy egy hidegvérű csempészhez, mintsem egy Sith Nagyúrhoz. Ha nem lett volna a vörösen izzó szempár, és nem lógott volna a hosszú, valószínűleg kétpengés kardjának a markolata az övé, valószínűleg valami előkelőség lenne valami civilizáltabb bolygón.

- Nem iszogatni jöttünk – mondta ridegen Cronus.

- Nem száradhatunk ki – legyintett Maldreen, de egyből megkomolyodott. – Tehát, miről lenne szó?

Bhor érezte, hogy Mestere – direkt-e vagy sem – hangosan kifújja a levegőt. Lord Maldreen nem volt éppenséggel szimpatikus, de a cél szentesíti az eszközt.

- Először is feltennék egy kérdést. Szóval, mennyire bízunk Darth Vowrawnban?

- Vowrawn Nagyúrhoz? Miért kérdezi? Tökéletesen. A legjobb csatlósa vagyok, és viszont.

- Viszont? – kérdezett vissza Cronus.

- Igen – magyarázta Maldreen. – Tudja, olyan régóta dolgozunk együtt, hogy valamiféle kölcsönös szolgálat lépett fel. Néha, mikor eleget engedtem neki, ő is enged nekem. Érti.

Cronus elgondolkodott egy pillanatra. Bhor a Mesterére sandított. Láthatóan mélyen a gondolataiba temetkezett.

- Értem – bökte ki végül. – Ennyi nekem is bőven elég lenne.

- Állj. Mire is? – kérdezte váratlanul Maldreen. Közben megérkezett a droid, és nagy robajjal letette az asztalra a tálcát. Azon egy jó nagy kancsó vörös színű ital volt, és három elegáns kehely. Gyors, beprogramozott mozdulatokkal osztotta szét a poharakat és töltött.

- Érezzék jól magukat nálunk, reméljük, megelégszenek szolgáltatásainkkal – mondta a beprogramozott, sablonos szöveget. Elegánsnak szánták, ám ezzel csak törzsvásárlókat akartak szerezni.

- Azt, hogy a csatlósom legyen – mondta egyszerűen Cronus, és beleszürcsölt italába, de Bhor tudta, hogy egy kóstoló kortynál nem engedélyezett többet magának. Ő maga is belekortyolt az italba. A vörösbor íze erősen gyümölcsös aromával rendelkezett, és különös módon, szénsavval volt dúsítva. Bhornak el kellett ismernie, nem túl nagy szakértelmével, hogy az itala igen ízletes volt.

Lord Maldreen fürkészően nézett Cronusra. A pillanat megfagyott, míg egymásra néztek vörös szemekkel.

- Nem elhamarkodott ez egy kicsit? – kérdezte végül a Sith. Nem adta tanúbizonyosságát annak, hogy nagyon ellenkező, Bhor érezte a hangján, és az Erőben is, de mint szinte mindenkinek, kételyei voltak. – Tudja, idehív, és csak úgy megkér erre...

- Értem, mire céloz – vágott közbe Cronus. Bhor remélte, hogy Mestere rájött, hogy kicsit türelmesebben kell a beszélgetéshez viszonyulnia. – És valóban, nem szeretem elnagyolni a dolgokat.

- Azt értem - kortyolgatott az italából Maldreen. – De, csak így, nem fog meggyőzni.

- Világos. Nem is vagyunk gyengék. Vagy, egyáltalán, hallott már rólam?

A partnerükön látszott, hogy elgondolkozik.

- Nem, nem igazán, vagy ha igen, akkor is csak morzsákat. Kellett volna?

Darth Cronus a köpenye alá nyúlt, és egy gömböt vett ki a köpenye alól. Egy erős mozdulattal szétnyitotta a tárgyat, amiből egy hatalmas cirkáló holografikus képe kelt életre. A Nightrise volt az.

- Rendben, akkor figyeljen – fürta Cronus a szemét a tárgyalópartnere arcába. – Most bemutatom, miért is hívtam ide önt.

Lord Maldreen érdeklődve előrehajolt.

- Nos, életem nagy részét a Sith Rendben töltöttem, mondhatni, szolgáltam. A múltamról annyit, hogy megpróbáltam már kitörni a helyzetemből, és nem sikerült. Ez már csak egy ok, amiért itt vagyok, de hadd folytassam. Az utóbbi években, pontosabban az utóbbi öt évben sok expedíciót folytattam az Ismeretlen Szektorokban. Nem is hinné, mennyi minden van ott. Harcoltam nyolckarú humanoidok ellen...

- A lényeket – szólt közbe Maldreen.

- Tehát, legtöbbjüket sikerült meggyőzőm. Meggyőzni, hogy adjanak hadsereget, hajókat, akármit. Én magam, egyedül, hatalmas flottát gyűjtöttem össze, amelyről a Tanács is tud. Itt láthatja az adatokat róla, a hologrammon.

Lord Maldreen elmélyülten nézte a felvillanó hajókat. Bhor megpróbálta valahogy megtudni, hogy megtudja, mit is érez, csalódást vagy elégedettséget. Azt kapta, amit várt, mikor kilőtte a mentális szondát; bár megelégedett a látottaktól, mélyen mégis kételyek bukkantak fel benne.

- És mégis, mire akarja ezeket felhasználni? – kérdezte a Sith Nagyúr kíváncsian.

- Jó kérdés, ezért vagyunk itt – mosolyodott el Cronus, és hátrébb dőlt. – Vannak... Sérélmek a Tanáccsal kapcsolatban, ugyanis életben hagytak. Persze, más örülne ennek a ténynek, de nálam ez csak a gyengeség jele, ráadásul le is néznek engem, és ez nagy hiba. Éppen ezért, a múltban, megpróbáltam jobb belátásra téríteni őket. Nem sikerült.

Lord Maldreen láthatólag érdeklődően figyelt.

- Erről viszont hallottam – vágott közbe. – Viszont nem így.

- Meglehet, hogy rájuk támadtam, huszonöt társammal együtt, titkosan, de csak akkor, mikor már olyan volt a helyzet.

Igen, erővel próbáltam rájuk erőltetni a látásmódomat. Éppen ezért, meg kellett volna ölniük, úgy, ahogy azt a huszonöt társammal tették. De nem. Félték, hogy egy esetleges ütőkártyát ölnének meg, és most azért félnek, mert megtámadhatom őket. Engem nem inspirál a háború. Csak a bosszú. Érti már?

- Nagyjából. És miért kellek én ehhez? A segítségemet kéri?

- Pontosan – mosolyodott el Cronus. – Darth Vowrawn az, akit a legjobban gyűlölök. Erős Sith, de hatalmával rossz felé halad... Ugye megérti?

Maldreen valóban elgondolkodott, és Bhor nem tudta, megzavarodott-e.

- Hogy megértem-e? – kérdezte fennhangon. – Nem igazán. Életem nagy részét mellette töltöttem el, rendeztem az ügyeit. Nem is tudja, mennyire sok kártyalapja van ebben a partiban.

- Sejtem – mondta Cronus. – És éppen ezért, nem érzi, hogy másodhegedűs? Sosem vágyott arra, hogy ön legyen a legnagyobb?

- Dehogynem. Csak tudja, háború van. Össze kell tartanunk.

Darth Cronus ismét elmosolyodott. Közelebb hajolt Lord Maldreenhez, de előtte egy jó nagyot kortyolt a borba, láthatóan élvezve a vörös ízű ital zamatát. Bhor egy pillanatra hullámszást érzett az Erő szövetében, és remélte, hogy Mestere nem csinál semmi hülyeséget.

- Háború? Az csak eszköz – mondta már szinte nevetve. – Mi más lenne, Nekünk, Sitheknek, az erőnket a konfliktus határozza meg. A háború csak elősegíti, hogy megerősödjünk. Engem nem a Galaxis érdekel. Annál sokkal fontosabb. A saját, és az ön hatalma. Mi más lenne a mi célunk? Nem más, mint a tradíció!

Bhornak be kellett ismernie, hogy Cronus kiterítette kártyáit. Bár, jobban belegondolva, ezt is kellett tennie, ha meg akarta győzni a hórihorgas Lord Maldreent. Az előttük ülő Sith láthatólag megingott ültében. Bármit tett mestere az előző pillanatokban, az sikerült.

- Igen, a tradíció is fontos – mondta kis szünet után Maldreen. – De, a jelen a fontosabb. Többségben vannak azok, akik...

- Még többségben – torkollotta le Mestere a Sithet. – Nem ön lesz az egyetlen, akit megkeresünk. Sokkal erősebbek, akik hajlandóak lesznek mellém állni!

- Elég! – kiáltott fel hirtelen a Sith, de csak annyira, hogy a szavai a partnerek között maradjanak. – Maga örült. Mi arra a garancia, hogy sikerrel jár?

- A hatalom – vágott vissza Cronus. – A flottám. A Tanítványom. És ha hajlandó csatlakozni, akkor maga.

- Meg fogja bánni, hogy bízok bennem – mondta ellenszenvesen Lord Maldreen. – Egyáltalán, honnan veszi, hogy kölcsönös ez a bizalom?

Cronus nyájasan elmosolyodott. – Sokat tudok magáról. Azt, hogy nem fél az ismeretlentől. Azt, hogy erős, talán erősebb, mint én. Csak mondja meg, mit szeretne, ha csatlakozik hozzánk.

Bhor újra elképedt. *Tehát felfedett mindent.* Ez volt az igazság. Darth Cronus valósággal csüngött partnerén, hogy segítsen. Igen, kis lépésenként haladtak előre, de mi van, ha már az első lépésnél elakadnak? Valószínűleg ez járhatott Mestere fejében, és Bhor hálát adott az égnek, hogy erre ő is rájött.

Lord Maldreenon pedig úgy látszott, hogy érdeklődik. Bhor érezte is; vegyes érzelmek áramoltak felé. És, amennyire ki tudta venni, a meggyőzőtlenség volt túlsúlyban.

- Látom, tényleg komolyan gondolja – bökte ki végül, és még mindig gondolatoktól leterhelt arccal nézett maga elé. – De, tudnia kell, nem teljesen bízom meg magában, sem a tervében, amit még nem is osztott meg velem teljesen. Tizenkét embert likvidálni, akik ráadásul a Birodalom legjobbjai... Nem, nem teljesen épelméjű.

- Az most mellékes kérdés – dőlt még előrébb Cronus. – Mindazonáltal, ezek csak a kezdeti lépések. Önnel

gyorsabban haladnánk.

- Az attól függ.

- Hány embert tudna meggyőzni? – kérdezte a Mestere izgatottan.

- Nem tudom pontosan – vallotta be Lord Maldreen. – És még nem csatlakoztam. Tehát, mit ajánl azért, hogy csatlakozzam?

Darth Cronus elégedettnek látszott, még akkor is, ha fordult a kocka. Már egyértelműen Maldreen diktált.

- Feltétlen, kölcsönös bizalmat – sorolta Cronus. – Ezen felül, hozzáférést a flottámhoz, a Nightriseon kívül. És szabad utat, hogy kilépjen, amikor akar.

- Értem – sóhajtott egy nagyot Maldreen. A szemében különös fény villant. Mint aki megérezte az elé rakott hatalom szelét, és kész kinyújtani azért a kezét. Igen, ez egyértelműen a tetszés félreérthetetlen kifejezése volt. Egy olyan reakció, amely a kívülálló számára simán észrevehető, de az elkövetőnek megfégezhetetlen. – Ebben az esetben, hajlandó vagyok segíteni, de nem garantálom, hogy teljes mértékben élek a bizalom kötelékével. Tudja, még mindig nem vagyok meggyőzve, hogy ön nem örült, de, ha azt állítja, a helyzet jobb lesz, akkor egy próbát megér.

Darth Cronus megkönnyebbülten sóhajtott fel, és hátradőlt. Meg sem próbálta leplezni, hogy örül a sikerének.

Az ő sikerének.

Darth Bhorban hirtelen feltámadt a harag, mégpedig azért, mert ő maga egy szót sem szólt, sőt, teljesen ki volt rekesztve a beszélgetésből. És ez dühítette. Ez a bosszú Cronus bosszúja volt, nem az *övék*. És ő csak egy eszköz, akit bármikor bevethet.

Akkor vagy az, ha annak képzeled magad, hangzott egy ismerős hang a koponyájában. Igen, annak hitte magát, mert arra kényszerült.

Darth Cronuson megint eluralkodott az önző téboly. Lehet, hogy tényleg meg kellett volna ölni őt, mikor lehetőség nyílt rá.

- Köszönöm – bukott ki Mesteréből, és gyors mozdulattal felállt. – És ne is szaporítsuk a szót. Azt ajánlom...

- Állj – szakította félbe őt Lord Maldreen, a legújabb csatlós. – Elhiszem, hogy fontos *neked* a dolog, de nem mutattad be a társadat.

Cronus úgy fordult vissza, mint egy kisgyerek, kinek szülei épp most hívták be őt a kertből, játék közben.

- Persze – mosolyodott el, inkább kényszerből, mint valódi indíttatásból. – Lord Maldreen, bemutatom a tanítványomat, *Darth Bhort!*

Lord Maldreen első ízben végigmérte Bhort, aki ülve maradt, de most felállt. A Sith pillantása a köpenye által félig eltakart övére siklott, ahol kilátszott a markolatának a felső része. Azután mélyen a szemébe nézett. Az ifjú Sith számára olyan volt ez a pillantás, mint egy tükörbe nézés: két ugyanolyan, vöröses-sárgás szemgolyó pásztázta egymást. Lord Maldreen szeme tele volt leplezetlen gyűlölettel, bár Bhor nem tudta, mi iránt.

- Üdvözöllek, *Darth Bhor* – ejtette ki ízeletve a szavakat. Nem leplezte, hogy szórakoztatja a Darth előnév használata. – Sok szerencsét. Remélem, nem kerülünk semmiféle konfliktusba.

Cronus szakította meg a jeges pillanatokat. – Induljunk. Sok mindent kell megbeszelnünk...

Expanziós Körzet, Kaas City, Dromund Kaas, Esstran szektor

A kompjuk ott magasodott előttük. Bhornak nem tetszett Kaas City, főleg azért, mert a Rhommra emlékeztette. Viszont, még el kellett töltenie egy kis időt itt. Lord Maldreen készségesen ajánlotta fel, hogy vendégül látja őket a palotájában, amely mélyen a Dromund Kaas erdőségeiben foglalt helyet. Ők pedig hajóstul mentek oda.

- Képes voltál bízni Maldreen szavában? – kérdezte magabiztosan Bhor, ahogy megközelítették a járműüket. – Tudod, mennyi kockázatot vállaltál ezzel?

- Tudom – mondta halkán Cronus. – Tudom, hogy örülség, de meg fogom győzni, hogy többet segítsen!

Bhor ebben kételkedett. Nem, Darth Cronus nem volt ennyire erős. Vagy ha igen, akkor sem tudná felhasználni.

- Úgy legyen – mondta Bhor végül. *Egyszer megölöm...*

A komp halkán felemelkedett a dromund kaasi éjszakában – vagy nappalban, nem lehetett tudni -, és alattomosan elindult Lord Maldreen palotája felé.

Kilencedik fejezet

Felségjelzés nélküli komp, útban Lord Maldreen palotája felé, Dromund Kaas, Esstran szektor

Végre érezte, hogy elkezdődött valami.

Darth Cronus, a magánkompjának a pilótafülkéjének magányába burkolózott, Tanítványa hátrament az utastérbe. A Dromund Kaason, mint szinte mindig, szakadt, esőfüggönyt varázsolva az elülső ablak elé. Cronus, bár sok időt töltött itt, a Sithek bolygóján, mégis gyűlölte. Gyűlölte, mert az egész bolygó tulajdonképpen a Császár közvetlen hatalma alatt állt, és itt tervezgetni, vagy éppen nyílt háborúba kezdeni még nagyobb örülség lett volna. Ez azért is volt rossz, mert így a Sötét Tanács valamivel érinthetlenebb volt, és bonyolultabban kellett az egészet kivitelezni. Ám erre is volt terve.

Kénytelen volt elmosolyodni attól a tényről, hogy a háború csak eszköz. Duplán az. Erőt is növelhet vele, és csapdaként is használhatta. És ezt fogja használni a tizenkét Sötét Nagyúr ellen is.

Darth Vowrawn. Igen, ő lesz az, aki elsőnek fog elbukni a terve által. És ebben Lord Maldreen segíteni fogja, és biztos volt benne, hogy többen is csatlakoznak majd hozzá. Csatlakozniuk *kellett*. Erővel, pénzzel, akárhogyan, de be kellett látniuk, hogy vele erősebbek lehetnek.

Azt viszont be kellett ismernie, hogy tizenkét ember likvidálása nem egyszerű feladat. Ha elbukik Vowrawn, akkor is még vannak tizenegyen. De addigra már, túl sokan lesznek ahhoz, hogy ellenkezni tudjanak. Cronus annyira biztos volt ebben, mintha már a bosszú meg is történt volna. Valójában, álmaiban, a látomásaiban, már rég megtörtént.

Csak a Sötét Erőre kellett hallgatnia. Minden este, mielőtt belemerült volna a félig alvó, félig ébren levő transzba, látomások, a jövő szellemei törtek rá. Holttestek feküdtek mindenfelé, ismeretlen és ismerős testek egyaránt. Láta Bhielort, a testőrség tagjait, sőt, még Tanítványát is a halottak között. De ott volt a Sötét Tanács is. És ő meg fölöttük állt, és a vérszomja határtalan volt. Egyfajta következtetéseket vont le ezekből; azt, hogy bosszúja áldozatokkal fog járni, de ezt már a legelején sejtette. Darth Bhor, és a flotta, tényleg csak eszközözök voltak. Mi mások leettek volna? Neki csak a bizalmukba kellett férköznie, és elhitette velük az ellenkezőjét. Sőt, Lord Maldreen sem lesz más eszköznél. Túl régóta gyűjtötte a haragját ahhoz, hogy rájöjjön, ez az egész bosszú csakis róla szól, senki másról. És, ennek megfelelően, ő fogja beteljesíteni, a többiek csak elvezetik hozzá.

Elégedetten dőlt hátra a kényelmes ülésben. A komp alatt fák lombkoronája húzódott a végtelenségig, a ködtől lehetetlen volt megítélni, meddig. Néha települések bukkantak föl, ezek azonban nem voltak többek néhány háznál, és legtöbbjük így is elhagyatottan pihent ott. A hatalmas kúpok is néha megjelentek a láthatáron, félig a földbe fúrva, évszázados adatot felhalmozva. Cronus remélte, hogy nem kell majd eljönniük ide; Lord Maldreen biztosan tartott saját adatbázist a palotájában. Semmiképpen nem akart kellemetlenkedő személyekkel találkozni az adatbázisokban.

Hirtelen érezte, hogy a Sötét Erő megnövekszik. Ez egyértelmű jele volt annak, hogy közeledtek a palota felé. Kicsit lassított a tolóerőn; 45%-os hajtómű energián ment, amely bolygóbeli távokra megfelelő utazósebességnek bizonyult. Az

eső még mindig szakadt.

Cudar hely, jegyezte meg Cronus. Hátrapillantott, ahol a Tanítványa tanyázott. Megpróbálta kiszondázni, mit is csinál, de nem érzékelt semmi különöset. Gyűlölte, hogy mindig olyan tétlen. Tulajdonképpen, az orránál rángatta, de megérdemelte; a Jedi Mester megölésén kívül, szinte semmit sem tett. Miután eltakarította a hitvány férfi hitvány testét a Rhomm hitvány földjéről, üzenetet küldött a távozó transzportnak, amely éppen a légkörben járt. Azt mondta a legénységnek, hogy egy Sith Nagyúr végzett a Jedivel. Ugyanis érezte, hogy nem voltak egyedül. Másik tiszta szövetet is érzékelt akkor az Erőben, de jóval gyengébbet. Valószínűleg a Jedi Padawanja volt az. Neki pedig joga volt megtudni, hogy a férfi meghalt.

A múlton már kár volt töprengeni. Bár Bhor tanúbizonyosságát adta annak, hogy erős, hisz élete első párbajában egy *Mestert* ölt meg, mégis, lelkileg még mindig ingadozott. Még nem süllyedt elég mélyre a Sötét Erő poklában, és Cronus ezért felettébb csalódott volt. Hiába volt ott neki az az öt év, ahol szabadon mélyülhetett volna. De ő csak azt tette, amit ő mondott neki, semmi többet. És itt volt a baj.

Igen, kellett az elvárások a részéről, de ennél többre gondolt. Hatalmas Sithet akart kovácsolni belőle, aki nem fél semmitől, és igazán ismeri a Sötét Erőt. Ehhez képest nem kapott mást, csak egy terméket, amely akár a Dromund Kaas akadémiájáról is kigördülhetne. Ha ezt akarta volna, beküldte volna oda tanulni. De ő mást akart. Egy más rendszer által felnevelt embert, aki túlmutat a sablon dolgokon. Öt év bőven elég lett volna a megvalósításhoz, pláne a képességeivel. De ő leragadt egy szinten.

Az eszköz szintjén.

Igen, arra bőven elég lesz, hogy gyilkolással, vagy valami egyszerűbb feladattal megbízza. De semmi több. Nem, nem fog vele az oldalán a Tanács elé állni, hogy megküzdjön velük. A mentális hadviselés szétroppantaná, ha esetleg a fizikálison túllépne.

Mindazonáltal, volt még egy kis ideje.

Úgy tervezte, hogy itt marad a Dromund Kaason, a Tanács szeme előtt, pontosabban *úgy tűnjön*, hogy ott van. Lord Maldreen segítségével még több csatlóست gyűjt, ki tudja, talán olyanokat, akik erősebbek Bhornál. Tanítványa pedig átveszi a Nightrise irányítását, még ha ezzel nehezen is békélt meg az elején, de tudta, hogy feltétlenül szükséges. Ha csak eszköz is volt, kicsit megerősíti őt a flottával. Már ha Lord Maldreen nem szól bele.

Darth Cronus elfintorodott. Kár volt odaadni a Sithnek a flottája nagy részét, de ha ez kellett ahhoz, hogy maga mellé állítsa, akkor megtette. Cronus valahogy sejtette, hogy nem fog kilépni, ilyen feltételek mellett.

A komp elülső ablakából egy hatalmas alakzat vált láthatóvá. Bár az esőfüggöny ilyen távolságból még eltakarta a teljes palotát, tudni lehetett, hogy ez az a hely, ahová tartottak. Az építmény egyre jobban kirajzolódott, ahogy egyre közelebb siklottak.

A fák ritkulni kezdtek, így Cronus lejjebb vett a tolóerőn, és a botkormányt is előre tolt, elérve ezzel a magasságuk csökkentését. Feltételezte, hogy a dokkok még a hatalmas hegység – amin a palota állt – aljában vannak kiépítve, mert apró, minden építészeti szépséget mellőző épületek váltak láthatóvá.

Cronus nagy meglepetésére egy éles hang szakította meg a csendet.

- Felségjelzés nélküli komp, van leszállási engedélye?

- Lord Maldreenhoz jöttünk, az ő kérésére – válaszolta egyszerűen a Sith Nagyúr. – Nyissák ki a dokkot, és engedjenek utunkra!

A tiszt várt egy pillanatig, valószínűleg Maldreennal egyeztetett. – A nevét kérem.

- Darth Cronus – mondta.

- 7-es dokk – mondta habozás nélkül a hang, és megszakította a kapcsolatot. Cronus levette a tolóerőt, és bekapcsolta

az antigrav hajtóművet, és a hasi fűvókákat, hogy landolni tudjon. A komp hasa alatt fények villogtak, jelezve a megfelelő dokkot. A mágnesesen zárt ajtó félrecsúszott, a két Sith pedig csendben landolt a 7-es dokkban.

A helységet nem lehetett e legnagyobbak közé sorolni, de arra elég volt, hogy a látogatók légautói, legrosszabb esetben kompjai elférjenek. Komor dúracél falak határolták a négyzet alapú termet, míg szemközt két transzparacélból készült fotocellás ajtó látszódott. Az egyik ebben a pillanatban kinyílt, és két sokk-galléros alak lépett ki mögülük: egy duros és egy iktochi.

Darth Cronus felhorkant, de tudta, hogy a Dromund Kaason a rabszolgák státuszszimbólumként szolgáltak, és így nem is haragudott igazán Lord Maldreenra. De, attól még utálattal tekintett a két idegen teremtményre.

Leállította a rendszereket, és kinyitotta a rámpát. Kiszíjazta magát az ülésből, és elindult a hátsó rész felé. Elhaladta a hajtómű kamrája mellett, majd egyenesen az utastéren vágott át.

- Megérkeztünk – mondta hűvösen Darth Bhornak, aki már készen állt, hisz a rámpa szélén várakozott.

Közösen kiléptek a hangárba. Gépolaj és füst szagának a keveréke csapta meg orrukat. A két rabszolga feljük fordult, és megközelítették őket.

- Üdvözlöm önöket – mondta gépiesen a duros. Hangja érces volt és erőtlen, és látszott rajta, hogy alultáplált, mert ruhája csak úgy lógott rajta, és nem azért, mert régi volt. – Minket Lord Maldreen küldött, hogy fogadjuk önöket.

Majd mindketten meghajoltak, mintha egy jól begyakorolt koreográfiát hajtottak volna végre.

- Örülök a megtiszteltetésnek – válaszolta Cronus, ügyet sem vetve Bhorról. Kellott neki, hogy érezze, mi is ő valójában. – Ha lehet, a leggyorsabban vigyenek a Nagyurukhoz!

Az iktochi a durosra pillantott, és Cronus érezte, hogy elcsüggedt.

- Attól tartok, uram, ez most nem lehetséges – mondta szomorúan, mintha az életével lakolna ezen mondatával. – Maldreen uraság jelenleg a vacsoráját fogyasztja...

Darth Cronus egy intéssel csöndre intette. Egy kicsit az Erőhöz is folyamodott, így az iktochi szája az akaratán kívül becsukódott.

- Nem baj, biztosan értékelni fogja a vendégeket – mondta a körülményekhez képest lágyan. – Pontosabban, csak vendéget. Az egyikük kísérje a tanítványomat a szállására!

Hirtelen a megrökönyödés hulláma csapta meg Cronust. *Igen, pontosan ezt akartam.*

- De Mester – mondta fojtott hangon Bhor. – A tervnek én is részese vagyok...

- Tedd, amit mondtam – nem örült neki, hogy itt visszaszól, két rabszolga szeme láttára, mert ez sértette a tekintélyét, de remélte, hogy sikerül lecsitulnia.

- Rendben – mondta a tanítványa egy duzzogó kisgyerekéhez hasonló hanghordozással.

- Akkor, azt ajánlom, tegyük a dolgunkat – erőltetett egy mosolyt magára Cronus. *Hitvány férgek mind...*

A duros odalépett hozzá. – Kövessen – mondta, és elindult a jobb oldali transzparacél ajtó felé.

Bhor és az iktochi a másik oldalon mentek.

- Miért ott mennek? – kérdezte Cronus a rabszolgát.

- A személyi lakosztályok miatt – magyarázta az. – Tudja, Lord Maldreen külön szárnyat épített a hegy másik oldalára, csak a vendégeknek. Ő maga pedig ezen az oldalon rendezkedett be.

Darth Cronus, bár nem akart, de elámult Sith társa fényűzésén.

- Más vendégek is vannak itt jelenleg?

- Sajnálom, de nem tudok róla – sütötte le a szemét a duros. – A palota túl nagy ahhoz, hogy mindenhol én szolgáljak. Nem tudok vendégekről, azt csak a társam tudta volna megmondani.

Darth Cronus érdeklődve nézett körbe. A fotocellás ajtó mögött egy keskeny, üveggel körbevett járaton mentek. A két

oldalán láthatóvá vált a dzsungel. Körülbelül száz méter hosszan nyújtózott a folyosó, majd egy turbolift ajtaja zárta azt.

Némán haladtak végig a járaton, zajt csak az üvegen kopogó eső csapott. Cronus úgy érezte magát, mint egy fegyenc, a rabszolga pedig mintha a börtönőr szerepét töltötte volna be; ezzel járt, ha valaki idegen helyre került.

A lift ajtaja csendesen félresiklott, és ők beléptek.

- És mondja, meg van elégedve Maldreennal?

A duros meglepetten pillantott Cronus csúf arcára.

- Hogy érti? Én... Ez az életem. Én vagyok a rabszolga, ő pedig felettes.

Hát persze, gondolta Cronus. Pont ezért gyűlölte a rabszolgatartást. Bár az uralkodást mások felett nem ellenezte, de ha mindezt pénzért tette valaki, az csakis a gyengeségre vallott. Piacon venni az idézőjeles hatalmat, nem pedig erőszakkal elvenni, az semmiképpen nem váltott ki tiszteletet Cronus szemében.

- Azt megértem – fűzte tovább a Sith. – De, jó a sora?

- Amennyire lehet, igen – mondta gondolkodás nélkül a duros. Kétségkívül, ez egy jól begyakoroltatott mondat lehetett, főleg az ilyen kérdések elhárítása végett. Hogy ezt erőszakkal, vagy pénzzel csikarták ki belőle, nem tudni. – Tudja, minden megfelel nekem.

- Rendben, értem – intette le Cronus a rabszolgát. Már egy kicsit idegesítette a duros gépies beszéde.

Nem tudta, mennyit mentek felfelé, de a turbolift aknájának a fala ugyancsak masszív transzparacélból készült, így láthatta a kinti helyzetet. A fák lombkoronája egyre lejjebb került, vészesen. *Vajon milyen magasan fészkelte be magát a mi Maldreenunk?*

Öt perc kellett, míg a lift gyengéden megállt, és a hátuk mögött kinyílt az ajtó. Újabb járat jött, ez viszont, tíz méteres hosszával, jóval rövidebb volt a lentinél. A folyosó egy udvarra nyílt. Egy *gigantikus* udvarra.

Cronusnak rá kellett jönnie, hogy a palota nem egy hegyre, hanem egy fennsíkra épült. Messze, kétszáz méterre egy felhőkig nyúló, ősi stílusban épített palota állt. Tíznél is több tornya volt, de csak lentebb, ahol még lehetett látni az örökös felhőrétegtől. Az udvar egy hatalmas, gondosan karbantartott park volt, tele fákkal, és utakkal. A főútnak nevezhető járda egyenesen keresztülvágott a parkon, egy fasorral övezve. Őt fánként szobrok merev karjai nyújtóztak a sötét égbolt felé. Ősi bálványok, Sith hősök voltak ezek.

Darth Cronus újabb ámulatba esett, ám ez dühvel volt átítatva. Nem, nem volt az a vagyon, amiért Lord Maldreen ezt meg tudta fizetni. Vagy ha igen, akkor sem tiszta úton jutott el odáig.

Most már tudom, mit jelent az, ha valaki egy Sötét Tanács-beli tag csatlósa, gondolta a Sith dühösen. Biztos volt benne, hogy az itteni palotában Darth Vowrawn keze is benne volt.

És tökéletesen eldugott volt ahhoz, hogy titokban tevékenykedjen.

Hát persze, esett le neki a dolog. Mi másért épült volna ez itt? Ilyen feltételekkel még talán ő maga is belement volna a titkos játszmába. És ekkor egy pillanatra kétségbeesés sújtotta le, bár ez a külvilág számára nem volt látható, ugyanúgy haladt előre, a saját, könyörtelen tempójában. Ő sohasem fog ilyen palotát építtetni, nem pláne neki. Se, ott volt az impozáns flottája, de az mégsem olyan. Ez az egész Lord Maldreen tulajdona volt, nem másé.

És ezzel be kellett ismernie, hogy nehezedik a terv. De még megoldható.

- Ez itt Maldreen uraság kertje – magyarázta fennhangon a duros, hogy túloldibálja a füttyülő szelet. – Az út mentén szobrokat állíttatott, a példaképeit ábrázolva.

Cronus nem szólt semmit, csak gyors tempóban ment előre. Nem igazán érdekelték, kik is Lord Maldreen „példaképei”. Inkább menekült volna már a Dromund Kaas kegyetlen időjárása elől. A duros meglepő módon tartotta vele a lépést.

A hatalmas, domborművekkel tarkított kapunál két ór várta őket. Nem meglepő módon, ők is sokk-gallért viseltek, de

emellett vibropengék és nagy hatótávolságú lézerpisztolyok csüngtek az övükön.

- Erő és harag – mondta a rabszolga a két őrnek, akik szó nélkül, faarccal félreálltak az útjukból. Az ajtón egy díszes kilincs foglalt helyet, amit a duros lenyomott, és a shaladonfából faragott ajtószárnyak kinyíltak.

A süvítő szél mintha gombnyomásra maradt volna abba, amikor becsukódott mögöttük a bejárat. Cronus előre pillantott, és egy hatalmas előcsarnokot látott; a mennyezet jó tíz méterrel magasodott a márványpadló felett.

- Mint láthatja, uram, ez itt a... - kezdte volna a duros, de a Sith egy dühös pillantást lövellt rá. A rabszolga mintha már megtanulta volna az ilyen pillantások jelentését, és elhallgatott.

- Mit kértem tőled? Azt, hogy vigyél az uradhoz. Nem kértem útba igazítást. És most tedd a dolgod.

- Igenis, uram.

Balra kanyarodtak, egy mellékfolyosóra, ami még így is elég pompásan nézett ki. Bár nem volt semmi különösebb díszítés a falon, a márvány fehérsége és alakja mégis valami megfoghatatlan szépséggel ajándékozta meg a helyet. Zord, és monumentálisnak hatott az egész.

- Lord Maldreen jobban szereti a vacsoráját a borospincéje magányában elfogyasztani – mondta hirtelen a duros. Hirtelen megtorpant, majd kilencven fokban elfordulva egy szinte észrevehetetlen márványajtót nyitott ki, mely mögött egy lépcső vezetett lefelé. Bár a folyosókon világosság honolt, ezzel ellentétben letről félhomály szűrődött fel.

Cronus a rabszolga által vezetve elindult lefelé. A Sith salétromfoltokat vélt felfedezni a falon, amely az örökös sötétségtől alakulhatott ki. Körülbelül ötven lépcsőfok után egy tágas, de alacsony terembe érkeztek. Jobb oldalt boroshordók sorakoztak, és természetesen egy rabszolga, aki valószínűleg egy borász volt, baloldalon pedig egy asztal foglalt helyet.

- Szép napot, Darth Cronus – hallatszódtott Lord Maldreen elegáns, tökéletesen árnyalt hangja. Cronus nem látta az arcát, csak az alakját, de biztos volt benne, hogy ő az.

- Neked is szép napot – válaszolta a Sith. – Sajnálom, hogy csak a szolgálid fogadtak.

- Én inkább örülnék – vágott vissza Maldreen. – Mindazonáltal, szerintem nem az ilyenfajta felesleges viták megbeszélése miatt vagyunk itt. Ül le, kérlek. Bort!

Cronus nem késlekedett, szempillantás alatt ott termett a másik Sith előtt. Ahogy sejtette, a rabszolgánál ott ült mellette.

- Egyébként, örülök, hogy itt vagy! Bhört hol hagytad?

- A tanítványom nem annyira beavatott, mint te – mondta komoran Cronus. – Kezdjünk bele. Tehát, sikerült valamit kideríteni?

- Amennyit lehetett, igen – mondta Maldreen. Az előtte lévő hússzeletekre pillantott. – Összesen, tíz renegát Sithet találtam, akik járőröznek a Galaxisban, vagy éppen csak magányba vonultak.

Cronus elgondolkodva tekintett egy távoli pontra a falon. – Rendben. Szerinted, meggyőzhetők?

- Azt nem tudhatom – mondta Maldreen. – Viszont, megtudhatjuk. Megszereztem mindegyikük tartózkodási helyét. Már csak el kell menni hozzájuk.

- Tudod, eddig többet csináltál, mint vártam – mosolyodott el Cronus. – És, szerinted, kit küldjünk?

Maldreen kortyolt egyet a borából. – Mondjuk, küldjük Bhört.

Cronus egy pillanatra nem értett egyet vele, de jobban belegondolva, miért is ne? *Most bizonyíthat.* – Rendben. És az akadémia?

- Nehéz lesz megoldani. De, sikerülhet. Ismerek pár tanulót, azokat könnyen félrevezethetem.

Darth Cronus elmosolyodott. *Jó. Most már leszünk páran.*

- Van még valami. Darth Vengean egyik tanítványa még korábban felvette velem a kapcsolatot. Tudod, segít a Sötét

Tanács belső ügyeinek eltussolásában. Rá lehetne venni, hogy szabotálja a Tanács munkáját.

- Nem is rossz ötlet – dőlt hátra Cronus, és most vette észre, hogy előtte is ott van egy kehely. Megízlelte a benne lévő fehérbort. A nedű édes volt, mint a közelgő bosszú íze. – De ennél majd több kell. Darth Vowrawn és Darth Vengean. Ez még csak két fő. Maradt még tíz.

Lord Maldreen láthatólag elmosolyodott.

- Hát persze. Mint említettem, tíz renegát Sithet találtam. Mindegyikük egyért lesz felelős.

- Nahát, Maldreen Nagyúr – mosolyodott el Cronus is. – Tartogatsz még meglepetéseket nekem. Valóban, jók lesznek, mikor már teljesen megbízhatatlannak lesz megbélyegezve a Tanács. Csak akkor csapunk majd le.

- Hát persze. Előbb, elhítetjük velük, hogy hűek vagyunk hozzájuk. Aztán, elhítetjük a többi Sithel, hogy a Sötét Tanács gyenge. És, megfelelő kapcsolatokkal, nem is olyan nehéz.

Cronus örömmel nyugtázta, hogy immár Lord Maldreen is beszállt a játszmába. Vele lehetett tervezgetni, és bizalmat is érzett iránta.

Talán, mégis több mint eszköz.

- Ne bízzuk el magunkat – figyelmeztette a Sith nagyúr Maldreent. – De, igaz. Már csak egy dolog van. Mégpedig a Császár.

- Igaz – mondta a csatlós. – De, az ereje nagy része egy titkos templomban van elrejtve. Azt, ha megsemmisítjük, talán eléggé meggyengülhet. Meg, persze ott van a Sötét tanács is, akik majd hiteztettek lesznek. Pompás.

Darth Cronus azért még annyira nem érezte a siker ízét, legfeljebb csak a nyelve hegyével. Mégis, belegondolva, nem volt olyan bonyolult. Csak mindennek rendben kell mennie...

- Valóban az – mondta, még mindig a pontra szegezve tekintetét. Az eddig tervezett bosszúja most méreteket öltött szeme előtt, és ez roppantul fellelkesítette. – Nincs más hátra, mint elkezdni. Add meg a koordinátákat, és elküldöm Bhort a renegátokhoz.

- Nekem mi lesz a feladatom? – kérdezte Maldreen.

- Vedd fel a kapcsolatot azzal a bizonyos tanítvánnyal. Beszélj vele, és tudakold meg, tud-e még több kapcsolatot.

- Rendben – mondta Maldreen. – És te?

- Én szövöm a hálót – mondta Cronus a fehérbort ízlelgetve. – És nézem, ahogy a prédák beleesnek...

Egy pillanatra találkozott a tekintetük. Mindketten elmosolyodtak.

- Kísérj el a szállásomhoz. Beszélnem kell a tanítványommal.

- Mit akarsz? – nyitott ajtót Darth Bhor, idegességét azonban meg lehetett érteni. A két Nagyúr megkezdte a játszmát, és ő erről nem is tudott.

- Csupán feladatot adok – dörögte Cronus. Nem lépett be a díszes hálósobába. – A terminálon minden megtalálsz. Azt ajánlom, minél hamarabb indulj. Sok emberrel kell találkoznod, sokakat kell meggyőznöd.

Bhor egy pillanatra az arcába fúrta tekintetét, majd kibökte:

- Értem. Tehát, elkezdődött.

- Igen. Elkezdődött.

Darth Cronus némán elviharzott, a Tanítvány pedig hosszan nézett utána.